

[Gerstrøm.]

kan man regne med, at deres sager bliver lagt på is. Det gælder tilfælde som med Bent Krause Korsbæk og Jon Galster.

Vi kan ganske vist notere en lille opgang i antallet af sager, der har givet anledning til kritik og henstillinger, i forhold til sidste år, en stigning fra 81 til 124, men vi finder det væsentligt, at ikke i ét tilfælde har ombudsmanden foranlediget en tjenestemandssag rejst, ikke én embedsmand er blevet afskediget på grund af et initiativ fra ombudsmanden; dette viser, at institutionen ikke fungerer, som den burde.

Vi så også for kort tid siden et eksempel på, at ombudsmanden er totalt afmægtig, hvis han skulle vove at stå op imod embedsmændene. Det var, da ombudsmanden henstillede til justitsministeriet, at hr. Brask Thomsen skulle have lov til at se de dele af bagmandsrapporten, der omhandlede ham, idet han derved ville få en mulighed for at mane de løgne i jorden, som bagmandspolitiet har kørt frem med i rapporten. Men i justitsministeriet var man bange for at få usandhederne frem i dagens lys, og man nægtede at efterkomme henstillingen. Dette underbygger yderligere, at ombudsmanden er embedsmændenes gidsel. Hvis det var muligt at befri ham, ville vi i fremskridtspartiet gerne hjælpe med dertil, men vi vil nu på fredag stemme imod, at hans beretning for 1973 skal godkendes.

Gudme (RV):

Hr. Gerstrøm valgte altså at forsøge en slags dokumentation til begrundelse af det standpunkt, hans parti har taget. Jeg vil gerne sige, idet vi naturligvis skal være lidt varsomme med, når det drejer sig om personnavne, at gå for meget i dybden, at de to første navne, som hr. Gerstrøm nævnte, sikkert er mange medlemmer her i tinget bekendt, og fremdragelsen af disse navne og eventuelle afvisninger fra ombudsmandens side af at behandle klager fra de pågældende forekommer mig kun at være en ganske klar dokumentation af, at ombudsmanden udøver et overordentlig sundt skøn, når han skal skelne mellem det, der er grund til at tage sig af, og det, der ikke er grund til at tage sig af.

Når hr. Gerstrøm derefter nævnte spørgs-

målet om, hvorvidt bagmandsrapporten skal gøres tilgængelig for direktør Brask Thomsen, synes jeg, at hr. Gerstrøm her fremdrager et helt fortræffeligt eksempel på den uafhængighed, som ombudsmanden her har vist sig i stand til at demonstrere. Der er altså tale om en klar juridisk forskel i opfattelsen mellem det, ombudsmanden mener er den rigtige fortolkning af offentlighedsloven, og det, justitsministeriet mener er den rigtige fortolkning. Men at tage det som udtryk for, at ombudsmanden er i lommen på administrationen, er jo helt forkert, tværtimod har ombudsmanden meget klart fremholdt sin mening over for ministeriet, og ministeriet har fremholdt sin modstående mening. Tilbage er i et sådant spørgsmål alene domstolene, og det er muligt, at denne sag finder sin afgørelse for domstolene, men at tage det som eksempel på, at vi har en ombudsmand, der ikke har sin frie vilje og ikke tør sige, hvad han mener, synes jeg er helt forfejlet.

Gerstrøm (FP):

Jeg ønsker blot at sige til hr. Gudme, at når ombudsmanden i et tilfælde vover at løfte sin røst imod embedsmændene, viser tilfældet her, at han er afmægtig.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg skal ikke gå langt ind i realiteten, men blot sige til hr. Gerstrøm, at nu er det ombudsmandens beretning for året 1973, der diskuteres, og den konkrete sag, der tages frem, vedrører 1974.

Men må jeg så ikke have lov at sige, at dette, at man mener, at et juridisk spørgsmål, som det klart står i justitsministeriets svar, der er sendt til retsudvalget til orientering, at et sådant principielt fortolkningsspørgsmål skal finde sin afgørelse ved domstolene, har intet at sige med hensyn til, hvorvidt den ene part er magtesløs eller ej.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets tekst og dets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.